

“İnsan Değer Verdiği Şeylere
Gözüyle akar
Yüreğiyle Taşır”

SÖKE İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

Değerler Eğitimi
İyi Örnekler Projesi
e-Kitapçığı
1.Sayı (Anlatı)

Haziran-2022

GERÇEK MUTLULUK

Yüreğinizi ısıtacak bir hikaye bizimkisi. Bir insana yardım edebilmenin, onun yüzünde küçücük bir tebessüm oluşturabilmenin, küçücük damlaların koskocaman bir okyanusa dönüşmesinin hikayesi...

Hikayemizin başkahramanı Alparslan Sarıboğa. Alparslan 2 yaşında dünya tatlısı bir bebek. Alparslan bebek doğduğu günden beri büyük bir yük taşıyor omuzlarında. SMA denilen illet musallat olmuş minik bedenine. Alparslan bebek çok erken öğrenmiş mücadele etmeyi, pes etmemeyi evladı için her şeyi göze alan anne ve babasından. Televizyonlarda, gazetelerde nice nice çocuklar görüyorduk SMA hastası olan ama Alparslan başka sanki bizim için çünkü Alparslan bizim buradan, Bağarası'ndan. Önce biz yardım etmeliydik ona, önce biz el uzatmalıydık minicik ellerine.

Tedavisi için ihtiyaç duyulan rakam çok yüksekti, gerçekten ulaşılabilir mi o rakama? İstedikten sonra nelere ulaşılmaz ki! Öğretmenlerimizle düşündük, neler yapabiliriz diye. İlk olarak öğretmenlerimize ve arkadaşlarımıza zarflar dağıttık. Herkes imkanı doğrultusunda gönlünden koparı koydu zarfın içine. Ama daha çok şey yapmalıydık, yaptık da! Evimizde nice nice oyuncaklar vardı kullanmadığımız, onları satmaya karar verdik. Hem Alparslan'ı hem de oyuncağın yeni sahibi olacak küçük kardeşimizi sevindirecektik. Hemen kolları sıvadık, evlerden oyuncak yağdı okulumuza. Kullanmadığımız dedik ama bazılarımız en değerli oyuncaklarını getirdi Alparslan'a. Daha sonra oyuncakları satabileceğimiz bir kermes kurmaya karar verdik hem okulumuzda hem Bağarası'nda. Sarmalar, börekler, kekler... Annelerimiz sadece sevgilerini değil yüreklerini koydular yaptıklarına.

Bizim için büyük gün geldi. Bütün arkadaşlarımız görev aldı kermeste. Kimi satış yaptı, kimi pazarda dolaştı ellerinde tepsiyle, kimi oyuncakları sattı torunlarını sevindirmek isteyen nenelere, dedelere. Biz o zaman bir okul değil, aynı hedef için atan koskocaman bir yürek olduk. Alparslan için atıyordu bu yürek. O gün gerçekten yorulduk. Kermesi bitirdik, çok heyecanlıydık. Acaba ne kadar toplamıştık? Öğretmenlerimiz toplanan paraları saydı ve toplanan rakamı duyduğumuzdan inanmadık. Tam 25.000 lira toplamıştık. Belki bazıları için büyük bir rakam değil ama bizim için inanılmazdı. Birlik olmanın, iyilik yapmanın, bir insana yardım etmenin mutluluğuyla dağıldık evlerimize. Ertesi gün hayatımızın en değerli, en anlamlı teşekkürünü aldık Alparslan'ın ailesinden.

Aradan birkaç hafta geçti, müjdeli haberi aldık okulumuzda. Alpaslan'ın tedavisi için gerekli rakama ulaşılmıştı. Okulda kulaktan kulağa yayıldı bu sevinçli haber. Alparslan bebek kurtulacak bu illetten. Bu müjdeyi de vereceğiz sizlere, inanıyoruz. Dualarımız hep Alparslan'a ve şifa bekleyen tüm çocuklara...

Remziye Abzak

7-B

Bağarası Hürriyet Ortaokulu

YALNIZ DEĞİLİM

Geçen gün okula doğru yürürken değerlerimizi kaybetmeye başladığımız düşüncesi aklıma takıldı. O kadar dalmışım ki bana seslenen arkadaşımı fark etmemiştim. Karşılaştıktan sonra bugün yapacağımız sunum hakkında konuşmaya başladık.

8.30'da okula vardık ve sıramıza çantalarımızı bıraktık. Dersin başlamasına on dakika vardı, biz de biraz okul bahçesinde dolaşmaya çıktık.

Bir yandan okul bahçesinde dolaşırken bir yandan da daha yeni yeni gelen öğretmenlerimizle ve arkadaşlarımızla selamlaşıyorduk. Ben selamlaşmanın birbirimize iyi geldiğine inanıyorum. Selamlaşmadan sonra yüzümüze yerleşen tebessüm, her zaman içimizi ısıtır. Selamlaşmanın çok güzel bir değer olduğunu konuşarak derse çıktık.

İlk dersimiz matematikti. Konularımız bittiği için kitaplarımızdan test çözüyorduk. Heyecandan olsa gerek, hayatımda ilk kez bir dersin bu kadar yavaş geçtiğini hissediyordum. . Yakın arkadaşım, bir diğer sınıf arkadaşımızla birlikte benim heyecanımı yatıştırmaya çalışıyordu ama nafile... Heyecanlı ve gergin olduğumda hatta her zor anımda yanımda dostlarımı bulduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum.

Teneffüs zili çaldıktan kısa bir süre sonra, müdür yardımcımız bizi yanına çağırıp sunumumuzu tüm 7. sınıflara yapacağımızı söyledi. Normalde sadece bizim sınıfımız olacağı için rahat olacaktım. O zaman bile biraz endişelenmişim. Müdür Yardımcımız tüm 7. sınıflara sunacağımızı söyleyince heyecanım daha da arttı. Aslında kendime güveniyordum ama... Sadece çok heyecanlıydım!

Hemen hemen on dakika sonra ders zili çaldı. Müdür yardımcımız 7. Sınıf öğrencilerini konferans salonuna topladı. Bir saniye... Konferans salonu mu?.. Bana bundan bahsedilmemişti. Heyecanım gitgide daha çok artmaya başladı. Yakın arkadaşım, başka bir sınıf arkadaşımınla birlikte salonun kulisinde beni yalnız bırakmadı. Onca kalabalığın karşısında konuşma yapmak benim için büyük bir cesaret gerektiriyordu. Arkadaşlarımın yanımda olması ve heyecanımı yatıştırmaya çalışmaları değerlerimizi kaybetmeye başladığımızla ilgili olumsuz düşüncemi azaltıyordu. Böyle dostlarım olduğu için kendimi çok şanslı hissediyordum.

Sunumumun başlamasına kısa bir süre kaldı. Arkadaşlarım yerlerine döndüler. Müdür Bey, buraya toplanma amacımızı anlattıktan sonra sahneden inerek konuşmanın devamını bana bıraktı. Adımı duyunca heyecanım zirve yapmıştı. Derin bir nefes aldım ve tüm cesaretimle sahneye çıktım. Evet, konuşma sırası bendeydi, sahne benimdi. Başarmalıydım ve başaracaktım!..

Sahneye adımımı attım. Bütün arkadaşlarım dikkatle ne söyleyeceğimi merak ediyorlardı. Konuşmama sohbet havası veririmse ilgiyle dinleyeceklerini fark ettim. Heyecanımı yatıştırmak için kısa bir sohbetten sonra teknoloji bağımlılığı ile ilgili kavramları açıklamaya

başladım. Arada sorular sorup arkadaşlarımın sunuma daha çok odaklanmalarını sağlıyordum. Sıra ankete gelmişti. Başta da dediğim gibi farklı bir sunum olmasını istemiştim. Daha önce hiç anketli sunuma rastlamamıştım. Bunun eğlenceli olacağını düşündüm. Yakın arkadaşıma fikrini sorup düşüncemi desteklediğini fark edince sunumuma eklemiştim. Ankette, “Teknolojik aletlerden uzaklaşmam gerektiği halde uzaklaşmam!” şeklinde cümleler vardı. Arkadaşlarımız katıldıklarına el kaldıracaktı. Bu sırada çoğu arkadaşımın teknolojinin olumsuzluklarından etkilerini anladım. Sunumumu bitirmeden önce, arkadaşlarıma yapılan bazı araştırmaların sonucunu söyledim. Ayrıca teknoloji bağımlılıkları ile ilgili kimlerden destek alabileceklerini de anlattım. Son olarak, kaynakçamı da açıklayıp teşekkür ederek sunumumu bitirdim.

Konferans salonundan alkış sesleri yükselmeye başladı. Bazı arkadaşlarım ayakta bazıları ise oturarak alkışlıyorlardı. Çok duygulanmıştım. Bu sunuma yakın arkadaşım ile birlikte çok emek harcamıştık. İkimiz de sonuçtan çok memnunduk. Mutluluktan ağlamak üzereydik. En son birbirimize sarıldığımızı hatırlıyorum. Başarmıştık!..

Sabahki endişem yerini büyük bir mutluluğa bırakmıştı. Arkadaşlarımın desteği, cesaretlendirmesi benim kendime olan güvenimi artırıp sunumumu başarıyla tamamlamamı sağladı. Onların manevi desteğiyle daha güzel şeyler başaracağıma artık inanıyorum.

SERRA EYLÜL TELEF
SÖKE ATATÜRK ORTAOKULU
7/C

CAN DOSTUM

İlkokulda bir arkadaşım vardı. Onunla pek uyuşmazdık. Çünkü ortak noktalarımız yok denecek kadar azdı. Ben o kadar şen şakrak ve neşeliydim ki o da tam aksi çok çekingendi. Yani biraz pasifti. Arkadaş olmak istemememin diğer bir sebebi de, o 4. sınıfta gelmişti. Yani kaç senedir birlikte olduğum arkadaşlarım mı yoksa yeni ve çekingen bir arkadaş mı diye düşünüyordum. Ama zaman geçtikçe yaşadığım bir olay üzerine bu düşüncelerimin çok ama çok yanlış olduğunu anladım. Tesadüfen bir çarpışma ile başladı ilk konuşmamız. Çarpışmanın sebebi de bendim bu yüzden onu kaldırıp bir "Nasılsın, iyi misin?" demeliydim. Onu bir banka oturttum. Neyse ki bir şeyi yokmuş. Konuşurken ben kendimden, o kendinden bahsetmeye başladık. Meğer annesiz büyümüş . Üç sene önce annesi, onu ve babasını bir başlarına bırakıp, terk etmiş. İşte o zaman böyle sessiz ve içine kapanık olmuş. Yoksa o da önceden yani küçüklüğünde çok neşeli bir kızmış. Bunları duyduktan sonra onun ağladığını da görünce iyice üzüldüm. İlk başlarda ne yapacağımı bilemedim. Ama sonrasında eğer onu yalnız bırakmazsam, eski neşesini ona yeniden kazandırabilirsem, en azından belki yine mutlu olabilir diye düşündüm. Dördüncü sınıfın ikinci döneminde artık o da hep oyunlarımızdaydı. Derdimi hep onunla paylaşırdım. Böyle oldukça o da dertlerini bana açmaya başladı. Birlikte sıkıntılarımıza çözüm buluyorduk. Karne günü o yine dışlanacak yeni gittiği okulda yine mutsuz olacak diye çok ağlamıştım ama ne tesadüf ki ortaokulda yine aynı okula hatta aynı sınıfa düşmüştük. Artık resmen birbirimize kenetlenmiştik.. O siyah ve beyazken artık yine rengarenk olmuştu. Onda yine bir yaşama sevinci doğmuştu. O yok olan özgüveni yeniden ortaya çıkmıştı. Artık ona o kadar bağlanmıştım ki bazı öğleden sonraları okula gelmediğinde eve gittiğim gibi ona mesaj atar olmuştum. Çevresiyle olan diyalogu da düzeldiği için sınıfta da dışlanmıyordu. Okuldaki grup çalışmalarımızda da çok güzel başarılar alıyorduk. Özgüveni o kadar yerli yerine oturmuştu ki öğretmenler ne dese ilk parmak kaldıran o oluyordu. Derslerde bizim gibi o da her soruya söz alıyordu.

Şimdi bakıyorum da geçmiş günlere, nerede o eski içine kapanık sessiz kız, nerede şu anki cıvil cıvil arkadaşım? Onu o kadar, o kadar seviyorum ki... Anladım artık insanlar birlikte olunca korkularını yenebiliyorlar, sevgi ile özlerini buluyorlar, dostluklarla ÖZGÜVENlerini güçlendiriyorlar...

Aişe ADİGÜZEL

100.Yıl Atatürk Ortaokulu

ZEYTİN

Alışveriş yapmaya çıktığımız bir gün marketin önünde çok güzel şirin mi şirin, simsiyah bir kedi karşımıza çıktı. Şansımıza annem bu ara simsiyah ve yavru bir kedi istiyordu. Tıpkı marketin önünde gördüğümüz kedi gibi

Annem, babama;

- Bu kediyi alabilir miyiz?

Babam;

- Alabiliriz ama önce çalışan görevlilere soralım. Bakalım onlar ne diyecek? Dedi.

Annem ve babam çalışanlara sordu.

Çalışanlar;

- Alabilirsiniz, içeri girip müşterilerimizi rahatsız ediyor zaten. Diye cevap verdiler. Çalışanlardan bir de kutu istedik. Çalışanların verdiği kutuya yavru kediyi koyduk. İkizim Ahmet Rüzgar ve ben kedi siyah renkte olduğu için adını "Gece" koyduk.

O sırada annem ve babam market alışverişini bitirip arabaya bindiler. Biz de kediyi koyduğumuz ismi annem ve babama söyledik. Eve vardığımız da herkes kedinin ihtiyaçlarını karşılayacağına söz verdi. Kedinin bakımında hepimiz görev üstlendik. Ben kedinin suyuna bakıyor, Ahmet Rüzgar kedinin tuvaletini temizliyor, annem kişisel temizliklerini yapıyor, babam kedi kumu ve mama alıyor, ablam da kedinin dışarı çıkma ihtiyacını karşılıyordu. Böylece hepimiz bir görev üstlenmiştik. Mutluyduk. Akşam olmuştu, babam işten eve geldi. Bizi, kediyi "Gece" derken duydu. Ve bize;

- Ben ona "Zeytin" diyorum. Bu sefer kedinin adını ben koymak istiyorum adı "Zeytin" olsun.

Biz de;

- Olsun, Zeytin kötü bir isim değil. Dedik.

Artık kedimizin ismi "Zeytin" olmuştu ve hayatımızda bir kedi vardı. O gün hastaydım ve okula gidemedim. Çok üzülmuştüm. Mucizevi bir şekilde Zeytin yanıma yattı, kalktı ve ben çok iyiydim. Pozitif, mutlu, enerji dolu, neşeli, sevinçli hissediyordum. Bir araştırma yapmaya karar verdim, ne oldu da bu kadar iyi olmuşum. Araştırmalarım göre kediler insanların negatif enerjilerini emerek geriye pozitif enerji veriyormuş. Demek ki karın ağrım Negatif enerjiler yüzündendi, diye düşündüm. Zeytin yorulmuşa benziyordu.

Bu olayı annem ve babama söyledim.

Annem ve babam;

- O zaman kedi aldığımız pişman olmayız. Dediler.

1 Yıl sonra;

Zeytin yavrularını doğurdu ve çocukları 2 aylıkken arabanın altında kaldı ve öldü, çok üzülmuştüm.

1.5 Yıl sonra;

Zeytin'in 4 dişi ve 2 erkek olmak üzere yavruları vardı. 2 erkek yavru sahiplerine kavuştu. 1 dişi öldü, 1 i kayboldu. 2 tanesi de doğurdu. İsimleri de Kestane ve Pepita idi. Kestane'nin çocuklarının gözü açılmadan öldü, onları biberonla besledik. Pepita ise yavruları 4 aylıkken öldü.

2 Yıl sonra:

Kestane'nin yavrusu Bomba gözü çapaklanarak kör oldu. Biz de onu eve aldık. Ablamın arkadaşı bize öksüz bir kedi getirdi. Süt anneye büyüttük. Adı Bal. Bal ile Bomba'nın yavruları oldu. Şimdi mutlu bir aile oldular. Tıpkı onları şefkatle kucaklayan bizim ailemiz gibi.

Bayram Günü

Ramazan bayramının ilk günü arkadaşlarım bayramlıklarını giyip beni çağırmağa geldiler. Önce birbirimizle bayramlaştık sonra da yakın komsularımızla bayramlaşmağa gittik. Hepsinin bayramlarını kutlayıp şekerlerimizi de almıştık. Günlendir beklediğimiz o an geldi işte. Bayramda topladığımız harçlıkları harçmağa. Öncelikle hepimiz topladığımız harçlıkları sayıp birbirimize söylemeğe başladık. Kimimizin harçlığı çok kimimizin azdı harçlığı. Fakat mutluluklarımız çoktu. Önemli olan da buydu zaten. O sırada arkadaşımız Aslı'nın üzgün ve tedirgin olduğunu fark ettik. Aslı bayram harçlığından bize hiç bahsetmedi. Soruktan biraz çekindik ama yine de sorduk.

- Aslı, senin bayram harçlığın ne kadar?

- (Üzgün bir şekilde) Babamın hiç parası yoktu, veremedi. dedi. O an hepimiz çok üzölmüştük.

Sonra hepimiz bir olup Aslıya arkadaş olduğumuz ve harçlıklarımızı paylaşabileceğimizi söyledik.

Bütün harçlıklarımızı biraraya getirip istediğimizi aldık. Aslı'nın gözleri sevinçle dolmuştu. Bizim yaptığımız iyilikten dolayı gözlerinin içi bile gülüyordu. iyilik böyle bir şeydi işte. Dokunduğun her yer, her yüreği mutlu ediyor. Önemli olan eldeki para değil, yürekteki iyilik ve dostluktur.

FEDAKÂRLIK

Fedakârlık... Ne zor bir duygu hissedebilene dünyanın en güzel duygusu hissedemeyeneyse kocaman ve gereksiz bir boşluk. Bence herkesin hissedebilmesi gereken bir duygu ben bu hayatta hep çok fedakâr bir insan oldum fakat çevremden bunun karşılığını aldığımı düşünmüyorum özellikle de arkadaşlarımdan kimse de kimsenin hatırı kalmamış artık herkes çıkarına uyan işi yapıyor ben ise kime ne fedakârlık yapıp yardımcı olacağım diye çırpınıyorum. Bunun yüzünden de çok yara aldım ve almaya da devam ediyorum.

Bir keresinde hiç unutmam biyoloji öğretmenimiz çizim ödevi vermişti. Ben de hiç çizim yapamam ya neyse elimden geldiği kadar bir şeyler yapmışım fakat bir yeri yanlış olmuştu. Ben de düzeltirken daha da kötüye götürürüm işi diye düzeltmeye korkmuştum. Bir arkadaşımdan rica etmişim ancak o benim için fedakârlık yapıp teneffüse çıkmamayı göze alamamıştı. Ben ise aynı arkadaşım için gidip sayfalarca ders notu çıkarıp ona vermişim çalışması için. Böyle olunca gerçekten üzölmüş ve kendimi kötü hissetmişim. Aynı zamanda da o arkadaşlığın gerçek bir arkadaşlık olmadığını anlayıp kendi yolumu çizmişim. İşte fedakârlık ne kadar önemli. Ben onun için sayfalarca ders notu çıkarmışken o benim için 10 dakikasını bile verememişti. Böylece ben de arkadaşlık bağımızın yeterince güçlü olmadığına karar verdim çünkü fedakârlık dediğin gerçekten çok sevdiğin arkadaşın ya da ailen ya da çok sevdiğin bir hayvan uğruna canını dişine takmaktır. Elinden ne geliyorsa yapmaktır. O bana 10 dakikasını bile ayıramıyorken ben onun için bu güne kadar neler yapmamışım ki...

Bir başka örnek daha vereyim: Benim 9 senelik bir arkadaşım var. Geçenlerde bir gün babaannem rahatsızlandı. Annem ve babam şehir dışına çıkmak zorunda kaldılar. Ben de o arkadaşımı aramışım halini hatırını sormak için. Evde yalnız olduğumu öğrenince telefonu kapatmamı yola çıkıp 5 dakika içinde geleceğini söyledi. Gece de birlikte kalacaktık ve bu arkadaşım gündüz bile evde yalnız kalmaktan korkmasına rağmen gece bile olsa benimle kaldı işte. Fedakârlık ve gerçek arkadaşlık budur. Ve bence bu çok değerli bir duygu. Hisseden için hissetmesi çok anlamlı hissettiren için de elinden geleni yapmış olmak çok güzel bir duygudur. O gün o arkadaşım elinden geleni yaparak hem beni hem kendini mutlu etmişti. O günden sonra biraz daha anladım gerçek arkadaşlarımdan zor durumda yanımda olup her daim arkamda olanların olduğunu.

Fedakârlık tatbiki sadece insana karşı olmaz. Bu hayattaki en güzel anılarımdan biri de şudur: Annemin hastane bahçesinde baktığı bir köpeği vardı ve maalesef ki zehirlendi. Annem üç gün boyunca işten çıktığı yorgun haliyle köpeği aradı ve en son 3. günde buldu. Veterinere götürdü, günlerce yanında kaldı. Bu belki de fedakârlığın en güzel hali. Annem işten çıktığı yorgun olduğu bir ailesi olduğu halde günlerce köpeğinin başında bekledi. İşte annem de bu değerli duyguyu hisseden şanslı insanlardan biriydi. Sözü her ne kadar günümüzde olmasa da özellikle benim yaş grubumda fedakârlık gerek insan gerek hayvan için gösterilen inanılmaz bir duygu. Keşke herkes farkında olsa arkadaşlık ve aile ilişkilerinde olduğu kadar insanı insan yapmakta da önemli bir değer.

SÖKE YAVUZ SELİM ANADOLU LİSESİ

CANSU DEFNE ZENGİN

KÜÇÜK KARMEL

Bir gün arkadaşlarımla yolda giderken bir ağacın altında yatan yavru bir kedi gördük.

Yavru kedi bizi görünce yattığı yerden kalkıp oynamak için yanımıza geldi. Biz de yavru kediyle oynadıktan sonra markete gidip su ve süt aldık. Daha sonra yavru kedinin aç olduğunu düşünüp bir petshop bulduk ve yavru kediye en uygun mamayı aldık. Yavru kediyi doyurduktan sonra bir isim arayışı içine girdik. Uzun bir fikir alışverişi sonunda isminin Karamel olmasına karar verdik. Sonra Karamel ile birlikte dolaştık. Akşam olduğunda hepimizin eve gitmesi gerekiyordu fakat hiçbirimiz Karamel'i öylece bırakmak istemiyorduk. Arkadaşlarımla aileleri evde kedi istemiyordu, benim ise zaten bir kedim vardı. Karamel'i güvende tutmanın yolunu arıyorduk. Ne yapacağımızı düşünürken aklıma bizim apartmanın alt katında tek başına yaşayan Emine teyze geldi. Onun yalnızlığını bir yavru kedi ile paylaşarak mutlu olabileceğini düşündüm. Bu fikrimi önce onunla paylaştım, sevinerek kabul etti.

Emine teyze ve Karamel iyi anlaşan iki yakın dost oldu. Hem Karamel'e güvenli bir yuva bulduk hem de Emine teyze artık yalnız değil...

Durmuş Baran MÜJDE

11/E

Söke Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

ADALETLİ BEN

Merhaba, ben Karagöz İlkokulu'nda okuyan bir öğrenciyim. Sınıfımızda on erkek, on kız olmak üzere toplam yirmi öğrenci bulunmaktadır. Sınıf arkadaşlarımla çok iyi anlaşıyoruz ve “eski minder, saklambaç ve futbol” oyunlarını birlikte oynamayı seviyoruz. Öğrenciliğimi yaşarken her gün birçok anı biriktiriyorum. Bunlardan bir tanesini sizinle paylaşmak istiyorum. Okulumuzda kermes yapıldığı bir gün, cebimdeki 5 TL'nin 2 TL'sini harcayıp, aldıklarımı afiyetle yerken bir kenarda ağlayan bir çocuk gördüm ve yanına giderek neden ağladığını sordum. İki öğrencinin kendisinin yiyecek almasına engel olduğunu ve hatta parasını çaldıklarını söylediğinde bir süre ne yapabileceğimizi düşündüm. Sonra ne yapacağımı bulduğumu kendisine söyledim. Çocuk da ben böyle söyleyince şaşırdı ve ağlamaktan vaz geçti. Oysaki onun aklına gelmeyen fikir, sadece durumu öğretmenimize anlatmaktı. Öğretmenimize neler olduğunu birlikte anlattıktan sonra o arkadaşıma bir şeyler ısmarlamayı teklif ettim ve böylece biz dost olduk. Öğretmenimiz bizi tebrik etti ve biz de çok mutlu olduk. Gün boyu yüzümden tebessüm hiç eksik olmadı çünkü kendimi bir kahraman gibi hissediyordum.

Mert KARADELİ

4/B

Seyda Fırat İlkokulu

ARKADAŞLARIMIN SÜPRİZ ZİYARETİ

Ayağım kırıldığı için bir aydır okula gidemiyordum. Annem o gün tarladan, çilek çapasından döndüğünde arkadaşlarımın geleceğini söyleyince evimiz hareketlenecek, can sıkıntım geçecek diye sevinmiştim.

Bahçe kapısı vurulduğunda kardeşim koşarak kapıyı açmaya gitti. Kapı açıldığında karşımda öğretmenlerimi ve sınıf arkadaşlarımı gördüm. Öyle sevindim ki. Okul eve gelmiş gibiydi. Ayağımın üzerine basamadığım için bahçede yer minderlerinde beraber oturduk arkadaşlarımla. Sınıfta ders işliyor gibiydik sanki. Öğretmenlerim sorular soruyor ,arkadaşlarım ve ben cevaplıyorduk.

Annem hazırladığı kek ve poğaçalardan arkadaşlarıma ikram etti. Birlikte neşeyle yedik tabağımıza konulanları. Sonra oyuncaklarımı getirdi annem. Birlikte oyuncaklarımla oynadık.

O gün benim için unutulmaz bir gün oldu. Rüyamda bile arkadaşlarımı, öğretmenlerimi gördüm evimizde.

Beni ziyaret ettikleri için arkadaşlarıma ne kadar teşekkür etsem azdır. İyi ki böyle öğretmenlere ve arkadaşlara sahibim.

Melek GÜDÜCÜ
Sazlıköy Hilmi Fırat İlkokulu
2-A Sınıfı Öğrencisi

MAVİ

Dostluk tarifi olmayan bir kavramdır. Yine de onu azıcık tanımlamaya girişirsek kolay bulunamayan ama bulduğumuz zaman bırakamadığımız bir güzellik olduğunu söyleyebiliriz. Bir dostun sıcak bir selamını mı aldık, bu selamla günlük dertlerimizi dağıtan bir güneş gibi ısınır içimiz. Bizler de dostumuza da iyi ve kötü gününde destek oluruz. Dostlarımızla severiz dünyayı.

Sayamayacağımız kadar arkadaşımız olsa bile bazılarıyla sadece selamlaşırız, yanı başımızdan öylece geçip giderler akıp kendi yolunu izleyen ırmaklar gibi. Oysa dostlarımızla ırmaklarımız birleşir, onlar bizim ırmağımızı besler. Gerçekten kendi içimizi döktüğümüz, her şeyi paylaştığımız insanlar az ve özür; onlar kumların, kayaların içine gizlenmiş kıymetli taşlar gibidir hayatımızda. Dostu bizim için değerli yapan bizi güldürmesi, üzüldüğümüzde yanımızda olması, birlikte saçmalayabilmemiz gibi bize karşı sevgi, saygı ve ilgili olduğunu gösteren davranışlar sergilemesidir.

Dostların kıymetli taşlara benzediğini söylemiştim. Kıymetli taşı onu çıkarabilecek yetenek ve bilgide olabilen insanların çıkarabildiği gibi dost edinmek isteyen insanın taşıması gereken bazı özellikler vardır. Bunlardan biri alçakgönüllü bir insan olmaktır. Bencil ve etrafına karşı kendini üstün gören birinin gerçek dostu olamaz. Hayatında her şeyi olsa bile samimi bir dost satın alınabilecek bir şey değildir.

Dostlar gökteki maviyeye benzer. Gökyüzünün maviliği her tonuyla farklı renkleriyle farklı zamanlarda gökte görünür. Dostlar da hayatımızın her boyutunda farklı tonlarıyla yer alabilen maviliğin derinlikleridir. Yaşadıkça dostluğumuz farklılaşacak ama onlar hep bizimle olacaktır.

Her arkadaştan dost olmaz. Çünkü dostumuz bizim aynamız olur, sırlarımızın sadık koruyucusu olur. Dostumuza her konuda yüzde yüz güveniriz. Dost güvenebildiğin ve sevdiğindir. Kısacası dost göğün maviliği gibi insanı huzurla saran, insana varlığını daima hissettirendir.

Hanife BAHÇECİ

11D

Şehit Emre Acar Cumhuriyet Anadolu Lisesi

ONUR'UN İFTİRASI

Sıcak bir yaz günü yine arkadaşlarımızla okula gidiyorduk. Okula vardığımızda yakın arkadaşlarımızdan Onur'un bir öğrenciyle kavga ettiğini gördük, çok büyük bir kavgaydı. Onur çocuğu itiyor, ona vuruyordu. Öğretmenler geldiğinde ise suçu bizim üzerimize attı. Okul idaresi bize okuldan uzaklaştırma cezası verdi.

O günden sonra hiçbirimiz onunla konuşmadık. Okula geri döndüğümüzde bir grup öğrenciyi Onur'a zorbalık yaparken gördük ve gidip onu zorbalardan elinden kurtardık. Onur sürekli pişman olduğunu söylüyordu ama artık onu affedemedik çünkü onun yüzünden disiplin cezası alarak okuldan uzaklaştırılmıştık. Aylar geçti biz hala Onur 'la konuşmuyorduk. Bir gün Onur'un trafik kazası geçirdiğini ve yoğun bakımda olduğunu öğrendik. Hep beraber hemen hastaneye gittik. Onur yoğun bakımdan çıkmış ve normal odaya alınmıştı. Yanına gittiğimizde gözleri doldu. "Size yaptıklarım için özür dilerim, lütfen beni affedin, ben buna dayanamıyorum." dedi ve ağlamaya başladı. Onu o halde görünce daha fazla küs kalamadık. Hepimiz yanına gidip sarıldık ve onu affettik .

Bu hayat, insanların kalbini kırmaya değmez.

Okulun Adı : Söke Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Öğrencinin Adı-Soyadı: Fatma Nur AKKAYA

Sınıfı – Numarası: 10/A - 1622

CESARETİ OLAN İNSAN

Cesaretli olmak için azim ve gayret gerekli. Akıl, cesaret için önemlidir. Çünkü cesaretli olmak insanı yüceltir ve her zaman insanlar arasında üstün tutulur. Ama kişinin yanındakiler de onu cesaretlendirebilmeli. Mesela ‘‘ sen yapabilirsin başarabilirsin yeter ki korkma ’’ diyebilmelidir. Cesaret aslında kolay bir kavram değildir. Çünkü beraberinde kötü şeyler getirir. Başarıya giden her yol zorlu ve engebeli olur.

Bence benzeri olmayan tek duygu cesarettir. Çünkü herkesin duyguları farklıdır. Cesaret öğrenilecek ya da öğretililebilecek bir şey değildir. İnsanın doğasında vardır. İnsanlar bazen kendini ‘‘Ben korkağım’’ deyip duygularını yerle bir etmemelidir. Aslında kendini zorlasa veya korkusunun üstüne gitse çoğu insandan daha cesurdur. İnsanlar sadece konuşur, yapmaya gelince o konuşanlardan kimse olmaz. Sadece uğraşan ve aklını kullanan kazanır. Ama insanın elinde değil korkuları. Bazıları karanlıktan bazıları yükseklikten korkar; hâlbuki insan uğraşsa ne karanlık korkusu kalır ne yükseklik korkusu ne de başka korkular. Benim de korkularım var ben de karanlıktan korkuyorum. Hatta küçükken oyuncak bebekten bile korkarmışım. Adı da pedyofobi imiş. Şimdi büyüyünce neden böyle saçma bir korkum varmış dedim kendi kendime. İşte insan istemeden bir şeylerden korkabiliyor. İbn-i Sina da bununla ilgili bir söz söylemiş: ‘‘Ben matematikten korkacağıma matematik benden korksun.’’ Kendi hayatından, yaşadıklarından ders çıkarıp söylemiş bunu. Çünkü bu kısa yaşamında o kadar kitap yazmak hatta bu kadar şey yapmak cesaret ister.

Kişinin bir şey söylemekten, bir şey yapmaktan, korkmaması gerekir; ucunda ölüm olsa bile. Cesaretli olurken özgüvenli olmamız da gerekir. Bazen yardım istemekten hatta selam vermekten çekinen bile var. Bunun sebebi cesur olmamaktır. Cesareti bir istiridye olarak da düşünersek; o istiridye, kabuğundan çıkmaya cesaret edemezse o muazzam incilere ulaşamaz.

ECRİN SEL

ALİ RIZA EFENDİ ORTAOKULU

7/C

KEDİCİK

Bir gün arkadaşlarım Kayra, Sare ve ben bahçede oyun oynuyorduk. Çalılıkların arasından bir yavru kedi sesi duyduk. Hemen ahalinin içine baktık. Bir kedi gördük. Zarafetinin durumu çok kötüydü. Açlıktan ölmek üzereydi. Hemen Sare evine koştu. Biraz sonra elinde su ver mama ile geri döndü. Kediciğe hemen yedirdik, biraz kendine geldikten sonra onu alıp mahallemizdeki sokak hayvanlarına yardımcı olan veterinerlere götürdük.

Akşam evimize döndüğümüzde olanları annelerimize anlattık. Ölmek üzere olan bir kedinin hayatını kurtardığımız ve onun yaşamasına yardım ettiğimize için bizi tebrik ettiler. Biz ise yaptığımız yardımın ne kadar önemli olduğunu şimdi daha iyi anlıyorduk.

O akşam birbirimize söz verdik. Artık sokak hayvanlarına ve yardıma muhtaç olan kişilere daha çok yardım edecektik.

Ayşe Begül Mîna ÖCALAN

31A

SEVGİ NERDE SAYGI ORDA

İnsanların birbirine karşı besleyebileceği en önemli değerler sevgi, saygı ve hoşgörüdür. Hoşgörünün olduğu yerde sevgi başlar.

Sevgi, saygı ve hoşgörü gibi değerler insanlar arasındaki bağları kuvvetlendirir. Bunlar, toplumu bir arada tutan önemli değerlerimizdir. Bu değerler toplumsal ilişkilerde ya da ikili ilişkilerde huzuru sağlar. İnsanların kusurlarını görüp yüzüne vurmak yerine kusurlarıyla sevmek, hatalarını görüp alay etmek yerine hatalarını düzeltmekte yardımcı olmak hoşgörülü birey olduğumuzun göstergesidir. Sevgi sadece bir insanı sevmek değildir. Bir kelebeği, bir eşyayı, gökyüzünü, denizi... Saygı duymak, ikili ilişkilerde sevgi gibi duyguların gelişmesini sağlar. Hatası var diye herkes tarafından yargılanan birine hoşgörü ve anlayış ile yaklaşırsak ona saygı duyduğumuzu gösterir. Hataları hoş görerek sorunların önüne geçip, huzur sağlayabiliriz.

İyilik ise en güzel erdemlerden biridir. Toplum içinde iyi insanlar her zaman sevilir ve saygı görür. Yeryüzünde her zaman iyilik görmeye muhtaç canlılar vardır. Bunlar kimi zaman bir insan kimi zaman bir hayvan kimi zaman ise bir bitki olabilir.

Bizler iyilik yaptığımız müddetçe yaşadığımız dünya çok daha güzel bir yer haline gelecektir. Bu nedenle iyilik yapmaktan asla vazgeçmemeli, hoşgörülü ve saygılı olmaktan kaçınmamalıyız. Her değerimiz toplumda huzur ve barışı sağlar. Atamız ne demiş: “ Yurtta Sulh Cihanda Sulh.”

Sude Naz YALANSIZ

11-L

Söke Anadolu Lisesi

BAŞKASINA İYİLİK GERÇEKTE KENDİMİZE İYİLİKTİR

İnsanlar; geçmişten günümüze birlik beraberlik içinde yaşamış, birbirinden uzak durmamış, sürekli iletişim hâlinde olmuşlardır. Bu süreçte birbirine iyi davrananlar olduğu gibi kötü davrananlar da olmuştur. Her iki durumda da tüm insanlar, başkalarına ihtiyaç duymuş, arada sırada da olsa başka insanların yardımına koşmuştur.

İnsanların yalnız başına yaşaması mümkün değildir. Yalnız yaşamak zorunda kalanlar, çeşitli sorunlarla baş başa kalmışlardır. Yaptığımız iyiliklerin insanlara, insanlığa büyük faydası dokunabilir. Bazen bize küçük bir iyilikmiş gibi görünenlerin olumlu etkileri çok büyük olabilir bireyin dünyasında veya toplumsal hayatta. Yaşlı bir amcanın yükünü taşımak, hamile bir bayana otobüste yer vermek, engelli bir insana yardım etmek, bir çocuğu sevmek, fidan dikmek gibi eylemler iyilik kapsamına girer. İnsanların gönlünü hoş etmek bile bir iyiliktir aslında.

Atalarımız, “İyilik eden, iyilik bulur. Demişlerdir. Gerçekten de yaptığımız her iyilik bir gün karşılığını bulur. ‘İyilik yap, denize at; balık bilmezse Halik bilir ‘ atasözü bu inançla kabul görmüştür. Hatta bunun bir hikâyesi vardır: Adamın biri ormanda tek başına yaşadığı için insan bulamaz, o da iyilik olsun diye her gün yanı başındaki nehre bir ekmek atar. Gün gelir nehirde kayığı ile gezerken, kayığı batacak olur. Ama kayık sert bir cisme oturur ve batmaz. Daha sonra o sert şeyin, daha önce nehre attığı ekmekler olduğunu anlar adam. Demek ki iyilik eden iyilik bulur, hatta başkasına iyilik gerçekte kendimize iyiliktir, diye düşünür.

Ailelerimizde ve şanslıysak yakın çevremizde anlatılan bu hikâyeler yanında “ Siz siz olun, her ne olursa olsun, size kötülük dahi yapılsa her zaman iyilikten taraf olun. ’diyen öğretmenlerimizin sesleri bu yılda yankılandı kulaklarımızda ve yer buldu gönüllerimizde, zihinlerimizde yer ettiği gibi. Öyle güzel etkinlikler yaptık ki her biri çok özel ve insana dokunduğu için bir o kadar da anlamlı ve değerli. Aslında verdiğimiz her selamda, okuyup başlattığımız her kitapta, ilimiz genelinde düzenlenen kampanyalara verdiğimiz her destekte, mahallemizdeki yaşlıların kapısını zaman zaman çaldığımızda, kardeş okul ziyaretlerimizde, moral ve motive konserlerimizde Söke Hilmi Fırat Anadolu Lisesi adına dişe dokunur bir iş yapmanın mutluluğunu yaşamış olduk. Güzel anlara imza atarken güzel anılar biriktirdik, insan olmanın erdemini tattık birlikte. Ve bir kez daha kazındı belleklerimizde ve yüreğimize “İyi insan olmanın ötesinde daha büyük bir erdem yoktur!” seslenişi.

Yaptığımız işler, etrafımızda sevinçler veya acılar halinde yankılar uyandırır; bu durum sonuçta bizlerde vicdan mahkemesi kurdurur. Bu mahkemeyi kurabiliyor ve burada hüküm giymiyorsak ne mutlu bize! Yaşasın insan yanımız, yaşasın değerlerimiz, yaşasın bu değerleri yaşatanlar ve bizlere iyi örnekler sunanlar! İyiden, güzelden, doğrudan yana olacak bütün tercihlerimiz; bizleri yetiştirenlerin ışığında, değerlerimizle iç içe, diğer insanlarla el ele...

DOSTLUK

Arkadaş ile dost aynı manayı içermiyor bence. Arkadaş günün, haftanın ayın belli zamanlarında vakit geçirdiğin kişi iken; dost, işli-dışlı olduğun kardesten öte bir ilişkidir. Örneğin, arkadaş kelimesi: iş arkadaş, ev arkadaş, masa arkadaş, sınıf arkadaş diye ayrırken dostu ayırmayız. Çünkü dost yüklenen anlamda bu ayrımlar olmaz. Bir bütündür.

Dost öyle olmalıdır ki, sen derdini söyleme den derdine deman ola, sen üzülse dah: senin için, sana karşı doğruları söyleye. Dostlukta yalan olmaz. Doğruluk, samimiyet, dostluğun yapı taşlarıdır. Samimiyetsiz bir dostluk olmaz, Çünkü insanın duygularını harekete geçiren muhabettir, sevgidir. Binaenaleyh dost bu muhabbete bu sevgiye sadık olmalı, ikiyüzlü dostluk, dostluk değildir.

Dost olmak kadar kiminle dost olduğumuz da önemlidir. Çünkü denirciyle beraber olan üzümün denir kokusu siner, gül satanla beraber olanın üzümüne gül siner. Biz isterek de istemesek de hücumumuzun ahlakımızın önemli bir kısmını seureniz belkiler. O yüzden eşkiya ile dolayan eşkiya, evliya ile dolayan evliya olur.

Muhammed Sak: ANAR
10/B Sınıfı

VATAN SEVERLİK

Vatanseverlik, vatani için ödün verebilme özelliğidir. Vatanını seven bir birey vatanına ve milletine sahip çıkar.

Vatanseverlik denince ilk aklıma gelen isim askerlerimizdir. Biz burada sıcacık evlerimizde huzur içinde uyurken onlar sabaha kadar soğuk havada kaç gece nöbet tutuyorlardır. Biz şu an burada kendi ülkemizde rahatça gezip dolaşabiliyorsak onlar sayesinde. Onlar olmasaydı büyük küçük fark etmeden hepimiz cephede bombaların arasında katliamlar ve saldırılar içinde yaşıyorduk. Bu yüzden askerlerimize çok şey borçluyuz. Ve ayrıca Dil, Din, Irk, Cinsiyet, Mezhep fark etmeden herkese saygı duyana denir vatansever. Birinin siyahi tenli olması yada farklı dinde olması onu diğerlerinden ayıra bileceğimiz anlamına gelmez. Bizler vatan topraklarımızda yabancılık çekmemeliyiz kendi topraklarımızda refah, barış ve huzur içinde yaşamalıyız. Hak, adalet ve eşitlik konusunda da çok hassas davranmalıyız. Önce kendimizi sonra kendimizi bu konularda geliştirmeliyiz.

Kısacası vatanımızı sevmeli, saygı duymalı onu korumalı ona değer vermeliyiz.

HİVDA USANMAZ
Batı söke Çimento Ortaokulu
7/B Sınıfı

Empati Nedir? Kendimizi bir başkasının yerine koymak.

Örnek. Bir arkadaşım bize gelmişti süt ikeyorduk. Arkadaşım yanlışlıkla sütünü üstüme döktü. Ona kızdım arkadaşım ise özür diledi ve yanlışlıkla olduğunu söyledi ama ben ilk özürünü kabul etmedim. Sonra arkadaşım evine gitti bende sakinleşip düşündüm ve aynı şey benim başıma da gelebilirdi. Bende arkadaşımın annesini aramasını ve arkadaşımın telefonla konuşmayı rica ettim ve arayıp arkadaşımın bende yanlışlıkla üstüne süt dökebilirdim dedim, önemli değil dedim ve sınıftaki sorunu hallettik.

Beren ÇEVİK

3/A Sınıfı NO:68